

POSTANOWIENIE

Dnia 22 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 22 marca 2023 r.,
na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
sprawy **Z. P.**,
skazanego z art. 18 § 1 i 2 w zw. z art. 163 § 1 pkt 1 k.k. i in.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 17 września 2021 r., sygn. akt II AKa 237/20,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie
z dnia 7 lutego 2020 r, sygn. akt XII K 164/18

p o s t a n a w i a:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 7 lutego 2020 r. (sygn. akt XII K 164/18) Z. P. został uznany winnym m.in. czynu z art. 18 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 163 § 1 pkt 1 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 298 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Wymierzono oskarżonemu karę łączną 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności. Wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 17 września 2021 r. (sygn. akt II AKa 237/20) utrzymano wyrok Sądu I instancji w mocy.

Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasację wniósł obrońca skazanego, zarzucając wyrokowi:

„1. *Zaistnienie rażącego uchybienia podczas procedowania i wyrokowania przez Sąd II instancji dotyczącego nieprawidłowej obsady orzekającego w instancji odwoławczej składu sędziowskiego dotkniętej zasadniczą i nieusuwalną wadą naruszającą standardy niezawisłości oraz bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, polegającą na udziale w niniejszym składzie dwóch nienależycie obsadzonych i nieuprawnionych do orzekania sędziów powołanych przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Apelacyjnego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w zakresie udziału w niej sędziów w wyniku wyboru przez Sejm Rzeczypospolitej Polskiej piętnastu sędziów, w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, co stanowi bezwzględne przyczyny odwoławcze określone w art. 439 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k.*

2. *Rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z 167 k.p.k. w zw. z art. 366 w zw. z 424 k.p.k. polegające na zaniechaniu przez sąd II instancji dokonania rzetelnego, pełnego i wyczerpującego zbadania przedmiotowej sprawy, w szczególności w kontekście dokonania oceny przez sąd I instancji zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz braku pełnego i wyczerpującego ustosunkowania się do wszystkich zarzutów podniesionych w apelacji dotyczących sposobu oceny dowodów przez zaniechanie obowiązku ustosunkowania się w części motywacyjnej względem wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia okoliczności o charakterze faktycznym wobec oczywistego przekroczenia przez sąd I instancji granic swobodnej oceny dowodów dokonanej w sposób dowolny, naruszający zasady obiektywizmu i logicznego rozumowania.”*

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego Wyroku w całości i przekazanie sprawy do Sądu Apelacyjnego w Warszawie II Wydziału Karnego do ponownego rozpoznania.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Zarzut wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej okazał się bezzasadny. Całość uzasadnienia kasacji sprowadza się do przytoczenia wybranego, dotychczasowego orzecznictwa Sądu Najwyższego, a także sądów europejskich dotyczącego zagadnienia prawidłowej obsady sądu w kontekście m.in. reformy Krajowej Rady Sądownictwa ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3).

Analiza akt sprawy oraz uchwał KRS nie pozwala na wysnucie wniosku, jakoby zachodziła bezwzględna przyczyna odwoławcza z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r. (I KZP 2/22, OSNK 2022, nr 6, poz. 22) brak podstaw do przyjęcia a priori, że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r., nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Oznacza to, że należy wykazać in concreto, że z uwagi na dające się zidentyfikować okoliczności związane z powołaniem danego sędziego do sądu, istnieją tego rodzaju wątpliwości, iż sąd w składzie którego zasiada taki sędzia jest sądem nienależycie obsadzonym. Jak wynika z dokumentów, kwestia powołania sędziów orzekających w sprawie nie wskazuje na zaistnienie takich wad, które powodowałyby konieczność uznania, że w istocie w tej konkretnej sprawie zachodzi bezwzględna przyczyna odwoławcza opisana w art. 439 § 1 pkt. 2 k.p.k. Zwłaszcza, że w tym zakresie poszerzonej argumentacji nie przedstawił sam skarżący, pozostając na bardzo ogólnych twierdzeniach, bez powiązania ze sprawą.

Powyższe rozstrzygnięcie nie oznacza jednak, że kwestia ta w odniesieniu do obojga sędziów zostaje przesądzona ostatecznie. Kryteria oceny prawidłowej obsady sądów, które były prezentowane w dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego z natury mają charakter zmienny i zależą od ilości oraz jakości uzyskanych informacji związanych z procesem nominacyjnym, decyzją co do startowania w konkursie przed organem o niekonstytucyjnym charakterze, czy też postępowaniem sędziego już po otrzymaniu nominacji w takiej wadliwej procedurze. Zagadnienia te mogą w przyszłości prowadzić do in concreto odmiennych ocen niż w niniejszej sprawie.

Zarzut drugi także nie okazał się skuteczny. Jego istota sprowadzała się do wskazani, że Sąd II instancji nie rozpoznał należycie apelacji, w której kwestionowano m.in. stosowanie art. 7 k.p.k. oraz art. 5 § 2 k.p.k. przez Sąd I instancji (w kontekście oceny wiarygodności zeznań świadków). Na s. 2-10 Sąd Apelacyjny jednak metodycznie odnosi się do zarzutów apelacyjnych. Najpierw opisuje kontekst normatywny wskazany jako podstawę zarzutu i omawia wyczerpująco, w jaki sposób należałoby stawiać skuteczne zarzuty apelacyjne związane z naruszeniem konkretnych przepisów prawa procesowego. Następnie przechodzi do konkretnych rozważań dotyczących zgromadzonego materiału dowodowego. Omawia każdą z kwestionowanych przez apelującego depozycji i ukazuje ją w kontekście pozostałych dowodów. Konkluduje, że zasadniczo zarzuty skarżącego miały charakter polemiczny, co wykazuje konkretnymi argumentami.

W kasacji zaś brak jest jakichkolwiek pogłębionych rozważań dotyczących rażącego charakteru ewentualnych błędów metodologicznych Sądu odwoławczego przy rozpoznawaniu apelacji. Stanowią one wypowiedzi czysto polemiczne do (jak się wydaje) ustaleń poczynionych przez Sąd I instancji, bez odniesienia się do sposobu naruszenia przepisów art. 433 § 2 k.p.k. czy art. 457 § 3 k.p.k.

Wobec tego należało orzec jak w sentencji.

at